

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 29. septembra 2022 *

„Pritožba – Ekonomska in monetarna politika – Bančna unija – Uredba (EU) št. 806/2014 – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in nekaterih investicijskih podjetij – Enotni sklad za reševanje – Letni prispevki – Likvidacija kreditne institucije – Vračilo plačanih prispevkov – *Pro rata temporis*“

V zadevi C-202/21 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 30. marca 2021,

ABLV Bank AS, v likvidaciji, ki jo zastopa O. Behrends, Rechtsanwalt,

pritožnica,

drugi stranki v postopku sta

Enotni odbor za reševanje (EOR), ki ga zastopata C. J. Flynn in J. Kerlin, agenta, skupaj s S. Iancem, T. Klupschem, B. Meyringom in S. Schelom, Rechtsanwälte,

tožena stranka na prvi stopnji,

Evropska komisija, ki jo zastopajo A. Nijenhuis, A. Steiblytė in D. Triantafyllou, agenti,

intervenientka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Arabadjiev, predsednik senata, L. Bay Larsen (poročevalec), podpredsednik Sodišča, in A. Kumin, sodnik,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 28. aprila 2022

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

- 1 ABLV Bank AS, v likvidaciji, s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 20. januarja 2021, ABLV Bank/EOR (T-758/18, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2021:28), s katero je to zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti sklepa Enotnega odbora za reševanje (EOR) z dne 17. oktobra 2018, s katerim je bila zavrnjena njena zahteva, naj se, prvič, ponovno izračuna njen predhodni prispevek za leto 2018 in naj se ji vrne preplačilo ter, drugič, naj se ji po tem, ko ji je Evropska centralna banka (ECB) preklicala dovoljenje, vrne del njenega predhodnega prispevka za leto 2015 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

Pravni okvir

Uredba (EU) št. 806/2014

- 2 Člen 2 Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str.1) določa:

„Ta uredba se uporablja za naslednje subjekte:

- (a) kreditne institucije s sedežem v eni od sodelujočih držav članic;
- (b) nadrejene družbe, vključno s finančnimi holdingi in mešanimi finančnimi holdingi, s sedežem v eni od sodelujočih držav članic, kadar so predmet konsolidiranega nadzora, ki ga izvaja ECB [...];
- (c) investicijska podjetja in finančne institucije s sedežem v eni od sodelujočih držav članic, kadar so zajete pod konsolidiran nadzor nadrejene družbe, ki ga izvaja ECB [...].“

- 3 Člen 5(1) te uredbe določa:

„Kadar odbor v skladu s to uredbo opravlja naloge in izvaja pooblastila, ki jih mora [...] opravljati ali izvajati nacionalni organ za reševanje, se za uporabo te uredbe [...] šteje, da je odbor zadevni nacionalni organ za reševanje ali – v primeru čezmejnega reševanja skupine – zadevni nacionalni organ za reševanje, pristojen na ravni skupine.“

- 4 Člen 70(2) in (4) navedene uredbe določa:

„2. Odbor vsako leto po posvetovanju z ECB ali pristojnim nacionalnim organom ter v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje izračuna posamezne prispevke, da zagotovi, da prispevki, ki jih morajo plačati vse institucije z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic, ne presegajo 12,5 % ciljne ravni.

[...]

4. Ustrezno prejeti prispevki vsakega subjekta iz člena 2 se tem subjektom ne povrnejo.“

Delegirana uredba 2015/63

- 5 V uvodni izjavi 7 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 z dne 21. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s predhodnimi prispevki v sheme za financiranje reševanja (UL 2015, L 11, str. 44), kakor je bila spremenjena z Delegirano uredbo Komisije (EU) z dne 14. decembra 2015 (UL 2016, L 233, str. 1) (v nadaljevanju: Delegirana uredba 2015/63), je navedeno:

„Člen 5(1) [Uredbe št. 806/2014] določa, da se za uporabo navedene uredbe [...] šteje, da je [EOR] [...] relevantni nacionalni organ za reševanje, kadar opravlja naloge in izvaja pooblastila, ki jih mora [...] opravljati ali izvajati nacionalni organ za reševanje. Glede na to, da ima skladno s členom 70(7) [Uredbe št. 806/2014] odbor pooblastilo za izračun prispevkov institucij v enotni sklad za reševanje [...], bi moral [...] pojem organa za reševanje iz te uredbe vključevati tudi odbor.“

- 6 Člen 3, točka 5, te delegirane uredbe določa:

„[...] [V] tej uredbi [se] uporabljajo naslednje opredelitve:

[...]

(5) ‚letni prispevek‘ pomeni znesek [...], ki ga organ za reševanje zbere za nacionalno shemo financiranja v prispevnem obdobju od vseh institucij [...].“

- 7 Člen 12 navedene delegirane uredbe določa:

„1. Če se institucija na novo nadzoruje samo določen del prispevnega obdobja, se delni prispevek določi z uporabo metodologije iz oddelka 3 pri znesku njenega letnega prispevka, izračunanem v naslednjem prispevnem obdobju, glede na število celih mesecev prispevnega obdobja, v katerih je institucija pod nadzorom.

2. Sprememba statusa institucije, vključno z majhno institucijo, v prispevnem obdobju ne vpliva na letni prispevek, ki ga je treba plačati v zadevnem letu.“

- 8 Člen 17(3) in (4) iste delegirane uredbe določa:

„3. Če se informacije, ki so jih institucije predložile organu za reševanje, preoblikujejo ali revidirajo, organ za reševanje prilagodi letni prispevek v skladu s posodobljenimi informacijami na podlagi izračuna letnega prispevka navedene institucije za naslednje prispevno obdobje.

4. Vse razlike med letnimi prispevki, ki se izračunajo in plačajo na podlagi preoblikovanih ali revidiranih informacij, in letni prispevek, ki bi ga bilo treba plačati po prilagoditvi letnega prispevka, se poravnajo v okviru letnega prispevka za naslednje prispevno obdobje. Navedena prilagoditev se izvede z zmanjšanjem ali povečanjem prispevkov za naslednje prispevno obdobje.“

Izvedbena uredba (EU) 2015/81

- 9 Člen 7(3) Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2015/81 z dne 19. decembra 2014 o določitvi enotnih pogojev za uporabo Uredbe št. 806/2014 v zvezi s predhodnimi prispevki v enotni sklad za reševanje (UL 2015, L 15, str. 1) določa:

„Nepreklicne zaveze za plačilo institucije, ki ne sodi več v področje uporabe Uredbe (EU) št. 806/2014, se prekličejo in zavarovanje, s katerim so krite te zaveze, se povrne.“

- 10 Člen 8(2) te izvedbene uredbe določa:

„V prvotnem obdobju odbor pri izračunu posameznih prispevkov vsake institucije upošteva prispevke, ki so jih zbrale sodelujoče države članice v skladu s členoma 103 in 104 Direktive 2014/59/EU [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190)] in jih prenesle v sklad [...], tako da jih odšteje od zneska, ki ga mora plačati vsaka institucija.“

Delegirana uredba (EU) 2017/2361

- 11 Člen 7(2), (4) in (5) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2017/2361 z dne 14. septembra 2017 o dokončnem sistemu prispevkov za upravne odhodke enotnega odbora za reševanje (UL 2017, L 337, str. 6) določa:

„2. Kadar se status subjekta ali skupine v poslovnem letu spremeni iz ene kategorije iz člena 4(1) v drugo, se njegov posamezni letni prispevek za to poslovno leto izračuna na podlagi števila mesecev, ko je subjekt ali skupina spadal v zadevno kategorijo na zadnji dan v mesecu.

[...]

4. Kadar ECB poroča o spremembi iz odstavkov 1 in 2 [...] odbor ponovno izračuna posamezen letni prispevek tega subjekta ali skupine za zadevna poslovna leta. [...]

5. Kadar je znesek plačanega posameznega letnega prispevka višji od zneska, ki se ponovno izračuna v skladu z odstavkom 4, odbor zadevnemu subjektu ali skupini povrne razliko. Kadar je znesek plačanega posameznega letnega prispevka nižji od zneska, ki se ponovno izračuna v skladu z odstavkom 4, zadevni subjekt ali skupina plača razliko odboru. Za namene povračila ali izterjave zneska, ki ga je treba plačati v skladu s tem odstavkom, odbor zmanjša ali poveča posamezen letni prispevek zadevnega subjekta ali skupine v poslovnem letu, ki sledi ponovnemu izračunu v skladu z odstavkom 4.“

Dejansko stanje spora

- 12 ABLV Bank je bila latvijska kreditna institucija z dovoljenjem, ki je bila pod nadzorom ECB v okviru enotnega mehanizma nadzora (EMN).

- 13 ABLV Bank je decembra 2015 prejela odločbo o plačilu, s katero jo je Finanšu un kapitāla turgus komisija (komisija za finančne in kapitalske trge, Latvija) obvestila o znesku, ki ga mora plačati iz naslova svojega predhodnega prispevka za leto 2015. Ta prispevek, ki ga je pritožnica plačala, je bil prenesen v Enotni sklad za reševanje (ESR).
- 14 ECB je 23. februarja 2018 sklenila, da se pritožnica šteje za subjekt, ki propada ali bo verjetno propadel. Isti dan je EOR v sklepu SRB/EES/2018/09 ugotovil, da ukrep za reševanje pritožnice ni potreben zaradi javnega interesa.
- 15 Delničarji ABLV Bank so 26. februarja 2018 začeli postopek, na podlagi katerega je ABLV Bank lahko končala svojo likvidacijo, ter pri komisiji za finančne in kapitalske trge vložili prošnjo za odobritev njenega načrta za prostovoljno likvidacijo.
- 16 EOR je s sklepom SRB/ES/SRF/2018/03 z dne 12. aprila 2018 o izračunu predhodnih prispevkov za leto 2018 odobril predhodne prispevke za leto 2018. Komisija za finančne in kapitalske trge je v dopisu z dne 27. aprila 2018 ABLV Bank obvestila, da je EOR sprejel ta sklep, in ji sporočila znesek, ki ga je treba plačati iz naslova njenega predhodnega prispevka za leto 2018. Pritožnica je ta znesek plačala 3. julija 2018.
- 17 ECB je 11. julija 2018 na predlog komisije za finančne in kapitalske trge sprejela sklep o preklicu pritožničinega dovoljenja.
- 18 Pritožnica je v dopisu z dne 17. septembra 2018 EOR zaprosila za vračilo dela prispevka, plačanega za leto 2015, nov izračun njenega predhodnega prispevka za leto 2018 in vračilo preplačila iz tega naslova.
- 19 EOR je s spornim sklepom to prošnjo zavrnil. EOR je na podlagi člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 menil, da nobena določba teh dveh uredb ne določa novega izračuna predhodnega prispevka pritožnice za leto 2018 ali vračila dela tega prispevka. EOR je zlasti navedel, da to, da ECB prekliče dovoljenje kreditni instituciji, pomeni spremembo statusa v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Poleg tega je EOR menil, da subjekti, ki so plačali predhodne prispevke za leto 2015 in katerih dovoljenje je bilo nato preklicano, nimajo pravice do vračila teh predhodnih prispevkov in v skladu s členom 70(4) Uredbe št. 806/2014 nimajo niti pravice do vračila katerega koli drugega ustrezno plačanega predhodnega prispevka.

Tožba pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 20 ABLV Bank je 21. decembra 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa.
- 21 V utemeljitev te tožbe je navedla deset tožbenih razlogov. S prvimi tremi tožbenimi razlogi je EOR v bistvu očitala, da ni ustrezno upošteval *pro rata temporis* narave predhodnih prispevkov. Četrty in peti tožbeni razlog sta se nanašala na napačno razlago, prvič, člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in, drugič, člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Šesti, sedmi, osmi, deveti in deseti tožbeni razlog so se nanašali na kršitev načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, kršitev načela sorazmernosti, kršitev načela *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (v nadaljevanju: načelo *nemo auditur*), kršitev prepovedi protislovnega ravnanja oziroma kršitev lastninske pravice in svobode gospodarske pobude.

- 22 Z odločbo z dne 30. aprila 2019 je bila Evropski komisiji dovoljena intervencija v podporo predlogom EOR.
- 23 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo tožbo, ki jo je vložila ABLV Bank, zavrnilo.
- 24 Potem ko je Splošno sodišče to tožbo razglasilo za dopustno, je v točkah od 52 do 129 izpodbijane sodbe skupaj preučilo prvih pet tožbenih razlogov.
- 25 Po tej preučitvi je v točki 130 navedene sodbe razsodilo, da EOR s tem, da je ugotovil, da to, da je ECB instituciji v prispevnem obdobju preklicala dovoljenje, ni okoliščina, ki bi tej instituciji dajala pravico do novega izračuna *pro rata temporis* njenega predhodnega prispevka za to obdobje, in s tem, da je posledično odločil, da ABLV Bank ne bo vrnil dela zneska, ki ga je ta plačala iz naslova svojega predhodnega prispevka za leto 2018, ni napačno uporabil prava. Štelo je tudi, da EOR s tem, da je ugotovil, da to, da je ECB instituciji v prvotnem obdobju, določenem z Uredbo št. 806/2014, preklicala dovoljenje, ni okoliščina, ki bi tej instituciji dajala pravico do vračila preostalega zneska njenega predhodnega prispevka, plačanega za leto 2015, ni napačno uporabil prava.
- 26 Posledično je v točki 131 izpodbijane sodbe prvih pet tožbenih razlogov, ki jih je navedla ABLV Bank, zavrnilo.
- 27 Splošno sodišče je v točkah od 132 do 180 izpodbijane sodbe preučilo tožbene razloge od šestega do desetega, ki jih je navedla ABLV Bank, in jih zavrnilo.

Predlogi strank

- 28 ABLV Bank s pritožbo Sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano sodbo razveljavi;
 - sporni sklep razglasi za ničen;
 - EOR naloži plačilo stroškov na obeh stopnjah in
 - v primeru, da Sodišče o tožbi na prvi stopnji ne more odločiti, to vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.
- 29 EOR in Komisija Sodišču predlagata, naj:
- pritožbo zavrne in
 - ABLV Bank naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 30 ABLV Bank v utemeljitev pritožbe navaja trinajst pritožbenih razlogov, ki se nanašajo, prvič, na napačno razlago člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, drugič, na napačno razlago člena 12 Delegirane uredbe 2015/63, tretjič, na napačno razlago člena 7 Delegirane uredbe 2017/2361, četrtič, na napačno razlago in uporabo pojma „neupravičena obogatitev“, petič, na opustitev odločanja

o ugovoru nezakonnosti, šestič, na napake pri upoštevanju sklepa SRB/ES/SRF/2018/03 EOR, sedmič, na napačno razlago člena 17 Delegirane uredbe 2015/63, osmič, na napake v zvezi z nepreklicnimi zavezami za plačilo, devetič, na napačno uporabo prava in opustitev odločanja v zvezi s predhodnimi prispevki za leto 2015, desetič, na napačno uporabo prava pri zavrnitvi šestega tožbenega razloga na prvi stopnji, enajstič, na napačno uporabo prava pri zavrnitvi sedmega tožbenega razloga na prvi stopnji, dvanajstič, na napačno uporabo prava pri zavrnitvi osmega in devetega tožbenega razloga na prvi stopnji ter, trinajstič, na napake v zvezi z zadostnostjo obrazložitve spornega sklepa.

- 31 EOR in Komisija trdita, da več od teh pritožbenih razlogov ni dopustnih.

Dopustnost

Trditve strank

- 32 EOR trdi, da prvi, četrti, peti in osmi pritožbeni razlog niso dopustni v delu, v katerem v njih niso opredeljene točke izpodbijane sodbe, na katere se nanašajo.
- 33 Komisija navaja, da se več pritožbenih razlogov, zlasti prvi, tretji, sedmi in osmi pritožbeni razlog, ne nanaša na nobeno konkretno točko izpodbijane sodbe.

Presoja Sodišča

- 34 Najprej je treba opozoriti, da iz člena 256 PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ter člena 168(1)(d) in člena 169 Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi natančno navesti izpodbijane elemente sodbe, katere razveljavitev se predlaga, in pravne trditve, s katerimi je ta predlog posebej utemeljen, sicer pritožba oziroma zadevni pritožbeni razlog nista dopustna (sodba z dne 13. januarja 2022, Dragnea/Komisija, C-351/20, EU:C:2022:8, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 35 Tako pritožba, ki ima nedosledno strukturo, ne izpolnjuje teh zahtev in jo je treba razglasiti za nedopustno, saj se omejuje na splošne trditve in ne vsebuje natančnih navedb v zvezi s točkami izpodbijane sodbe, pri katerih naj bi bila potencialno podana napačna uporaba prava (glej v tem smislu sodbo z dne 10. julija 2014, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, točka 30 in navedena sodna praksa).
- 36 Res je, da je treba v obravnavanem primeru ugotoviti, da v pritožbenih razlogih, na katere se nanaša ugovor nedopustnosti, na katerega se sklicujeta EOR in Komisija, niso sistematično navedene točke izpodbijane sodbe, na katere se ti pritožbeni razlogi nanašajo.
- 37 Vendar so ti pritožbeni razlogi predstavljeni v skladu s strukturo izpodbijane sodbe, kot je poleg tega izrecno pojasnjeno v uvodnem delu pritožbe.
- 38 Zato je na podlagi navedb v pritožbi mogoče zlahka opredeliti točke izpodbijane sodbe, na katere se nanaša vsak od pritožbenih razlogov, saj trditve, ki sta jih v obrambo navedla EOR in Komisija, poleg tega potrjujejo, da sta ta lahko te točke opredelila.

- 39 Zato je treba ugovor nedopustnosti, ki se nanaša na nenatančnost prvega, tretjega, četrtega, petega, sedmega in osmega pritožbenega razloga, zavrnilo.

Vsebinska presoja

Prvi pritožbeni razlog: napačna razlaga člena 70(4) Uredbe št. 806/2014

– Trditve strank

- 40 ABLV Bank s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je razlaga člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, ki jo je podalo Splošno sodišče, napačna, ker ta določba pomeni le, da predhodni prispevki niso vračljive vloge.
- 41 Na prvem mestu, Splošno sodišče naj bi izključilo običajni pomen izraza „dolgovani“ in teorijo neupravičene obogatitve, ker je štelo, da je „dolgovan“ vsak znesek, ki je bil prvotno ustrezno plačan, tudi če se pozneje izkaže, da ga za upoštevno obdobje ni bilo treba plačati.
- 42 Poleg tega naj obseg zanikanja iz člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 ne bi bil tako jasen, kot je navedlo Splošno sodišče. Obseg tega zanikanja naj bi bil odvisen od njegovega predmeta, in sicer vračljive vloge ali poznejšega ponovnega pregleda dolgovanih zneskov. To, da v tej določbi ni navedena možnost prilagoditve predhodnih prispevkov v primeru izgube dovoljenja zadevne institucije, naj prav tako ne bi bilo odločilno, glede na to, da navedena določba ni natančna.
- 43 Na drugem mestu, ABLV Bank trdi, da razlaga člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, sprejeta v izpodbijani sodbi, ni v skladu z drugimi elementi prava Unije.
- 44 Ta razlaga naj bi bila v nasprotju s členom 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 in členom 17 Delegirane uredbe 2015/63, ki določata možnosti vračila predhodnih prispevkov.
- 45 Navedena razlaga naj prav tako ne bi bila združljiva s členom 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, saj naj ne bi bilo logično, da so v tej določbi nekatere spremembe opredeljene kot neupoštevne za poznejšo določitev dolga, če je taka določitev vsekakor izključena.
- 46 Prav tako naj razlaga Splošnega sodišča ne bi bila v skladu z razlogovanjem Sodišča v sodbi z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967)*. To razlogovanje, ki naj bi se nanašalo na neupoštevnost spremembe statusa institucije v obdobju prispevanja v ESR, naj namreč ne bi temeljilo na členu 70(4) Uredbe št. 806/2014, ampak na členu 12(2) Delegirane uredbe 2015/63.
- 47 Na tretjem mestu, Splošno sodišče naj bi napačno presodilo naravo predhodnih prispevkov, ker je razsodilo, da ne pomenijo posamičnih prispevkov, ki so določeni glede na tveganja, značilna za neko institucijo, in ki se nanašajo na posebna obdobja, tako kot to velja za zavarovalne premije. Splošno sodišče naj zlasti ne bi upoštevalo dejstva, da so posamični prispevki določeni glede na tveganja in možnost pobiranja novih prispevkov po prvotnem obdobju, določenem z Uredbo št. 806/2014. Poleg tega naj okoliščina, da so predhodni prispevki časovno porazdeljeni in niso samodejno povezani s protidajatvijo, ne bi bila upoštevna, saj naj bi šlo za značilnosti, skupne vsem sistemom zavarovanja.

48 Na četrtem mestu, vračilo, ki ga zahteva ABLV Bank, naj bi bilo vsekakor mogoče tudi v okviru, ki je primerljiv z okvirom davčnega prava, ne da bi cilj doseganja ciljne ravni rezerv zadostoval za izključitev možnosti vračila.

49 EOR in Komisija trdita, da prvi pritožbeni razlog ni utemeljen.

– *Presoja Sodišča*

50 Člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 določa, da se predhodni prispevki, ki jih subjekti ustrezno prejmejo, tem subjektom ne povrnejo.

51 Splošno sodišče je v točkah 66 in 67 izpodbijane sodbe najprej poudarilo, da besedilo te določbe nedvoumno pomeni, da se ustrezno plačani prispevek ne more vrniti.

52 Splošno sodišče se je nato v točkah od 68 do 73 navedene sodbe sklicevalo na kontekst navedene določbe. Med drugim je poudarilo, da iz zakonodaje Unije izhaja, da se predhodni prispevki ne nanašajo na določeno leto in da ne zagotavljajo nikakršne protidajatve, zaradi česar se ti prispevki razlikujejo od zavarovalnih premij, katerih vračilo naj bi bilo treba predvideti v primeru, da pride do spremembe položaja med letom.

53 Nazadnje, Splošno sodišče je v točkah 74 in 75 iste sodbe poudarilo, da bi upoštevanje sprememb pravnega in finančnega položaja zadevnih institucij med proračunskim letom nasprotovalo uresničitvi cilja, ki se želi doseči z Uredbo št. 806/2014 in Delegirano uredbo 2015/63, in sicer zagotoviti, da ob izteku prvotnega obdobja osmih let razpoložljiva finančna sredstva ESR dosežejo vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh kreditnih institucij z dovoljenjem v sodelujočih državah članicah.

54 V zvezi s tem je treba, na prvem mestu, poudariti, da je Splošno sodišče v točki 67 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da iz jasnega besedila člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 izhaja, da je zakonodajalec Unije nameraval na splošno izključiti vračilo predhodnih prispevkov, ki so bili prejeti v ustrezni obliki.

55 Poleg tega, ker ABLV Bank trdi, da je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi sprejelo razlago, ki odstopa od običajnega pomena izraza „dolgovan“, je treba poudariti, da se navedena določba ne nanaša na „dolgovane prispevke“, ampak na „ustrezno prejete prispevke“, kar torej kaže na to, da se pravilo o nevračilu, ki ga ta določba določa, uporablja za predhodne prispevke, ki so bili na dan plačila pravilno odtegnjeni.

56 Poleg tega, čeprav se ABLV Bank sklicuje na nenatančnost iste določbe, da bi zavrnila upoštevnost ugotovitve iz točke 67 izpodbijane sodbe, v skladu s katero v tej določbi ni nobene omembe možnosti naknadne prilagoditve predhodnih prispevkov, pri čemer pa ne izpodbija njihove vsebine, je treba ugotoviti, da ta formulacija odraža odločitev zakonodajalca Unije, da določi pravilo brez izjeme.

57 Na drugem mestu, trditve ABLV Bank, da razlaga člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, ki jo je podalo Splošno sodišče, nasprotuje drugim določbam sekundarne zakonodaje, ni mogoče sprejeti.

- 58 Najprej, v členu 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 so namreč le navedena nekatera pravila, ki se uporabljajo za nepreklicne zaveze za plačilo, ki jih je dala institucija in ki imajo posebnosti, zaradi katerih je zakonodajalec Unije, kot je navedlo Splošno sodišče v točki 111 izpodbijane sodbe, uvedel posebno ureditev, značilno za te zaveze.
- 59 Dalje, čeprav člen 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 res določa upoštevanje morebitne razlike med predhodnim prispevkom, ki se plača na podlagi preoblikovanih ali revidiranih informacij, in predhodnim prispevkom, ki bi ga bilo treba plačati, iz teh določb izhaja, da se to upoštevanje ne izvede v obliki vračila, kot ga je v tem primeru ABLV Bank zahtevala od EOR, ampak v okviru izračuna predhodnega prispevka za naslednje prispevno obdobje.
- 60 Nazadnje, v nasprotju s tem, kar trdi pritožnica, ni mogoče šteti, da je z razlago člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, ki je podana v točkah od 66 do 75 izpodbijane sodbe, členu 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 odvzeta vsakršna koristnost.
- 61 Prvič, kot je generalna pravobranilka navedla v točki 72 sklepnih predlogov, je namen člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 med drugim preprečiti vsakršno negotovost glede obsega člena 12(1) te delegirane uredbe v delu, v katerem ta določa odstopanje od načela, v skladu s katerim se predhodni prispevki izračunajo na podlagi informacij, ki so na voljo 31. decembra v letu pred prispevnim obdobjem.
- 62 Drugič, člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 imata različno stvarno področje uporabe. Medtem ko se namreč prva od teh določb nanaša le na prispevke v ESR, se druga v skladu s členom 3, točka 5, Delegirane uredbe 2015/63 nanaša na prispevke, ki jih je organ za reševanje zbral za nacionalno shemo financiranja, kar je pojem, ki ga je treba v skladu s členom 5(1) Uredbe št. 806/2014 razumeti tako, da se nanaša tudi na EOR, kot je navedeno v uvodni izjavi 7 te delegirane uredbe.
- 63 V tem okviru okoliščina, da je Sodišče v sodbi z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967)*, ki se je nanašala na izračun prispevka v nacionalni sklad za reševanje, razložilo le člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, ki je edina določba, o kateri mu je bilo poleg tega postavljeno vprašanje, ne more pomeniti, da je implicitno zavrnilo razlago člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, sprejeto v izpodbijani sodbi.
- 64 Na tretjem mestu, na podlagi analogije, na katero se sklicuje ABLV Bank, med predhodnimi prispevki in zavarovalnimi premijami od EOR nikakor ni mogoče zahtevati, da jasno besedilo člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 nadomesti z nasprotnim pravilom iz razloga, da je to pravilo po mnenju pritožnice na področju zavarovalništva običajno.
- 65 Zato je treba trditve ABLV Bank, s katerimi se želi dokazati, da Splošno sodišče glede na elemente, navedene v točkah od 68 do 72 izpodbijane sodbe, v točki 73 izpodbijane sodbe ne bi smelo izključiti podobnosti med značilnostmi predhodnih prispevkov in značilnostmi zavarovalnih premij, zavrniti kot brezpredmetne.
- 66 Na četrtem mestu, s trditvami ABLV Bank, usmerjenimi proti točkama 74 in 75 izpodbijane sodbe, ki se nanašajo na to, da je mogoče doseči cilj, da se ESR zagotovijo zadostna finančna sredstva do konca prvotnega obdobja osmih let, obenem pa vrniti predhodne prispevke, kadar se za institucijo Uredba št. 806/2014 ne uporablja več, prav tako ni mogoče omajati razlage člena 70(4) te uredbe, navedene v točki 76 te sodbe.

- 67 Na podlagi okoliščine, da bi lahko zakonodajalec Unije cilj, naveden v točki 74 navedene sodbe, dosegel tudi z odobritvijo takih vračil, tudi če bi bila ta okoliščina dokazana, namreč ni mogoče izključiti izbire zakonodajalca glede najustreznejših načinov za doseg tega cilja, ki je izražena z jasnim besedilom navedene določbe (glej po analogiji sodbo z dne 17. marca 2011, Brussels Hoofdstedelijk Gewest in drugi, C-275/09, EU:C:2011:154, točka 29).
- 68 Glede na vse te elemente je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen.

Drugi pritožbeni razlog: napačna razlaga člena 12 Delegirane uredbe 2015/63

– Trditve strank

- 69 ABLV Bank z drugim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je razsodilo, da je treba preklic dovoljenja kreditni instituciji šteti za „spremembo statusa“ v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63.
- 70 Ta razlaga naj ne bi bila v skladu z razlago člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, podano v izpodbijani sodbi. Če bi bilo namreč na podlagi te določbe izključeno vsako vračilo, ne bi bilo smiselno, da bi se v členu 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 v primeru spremembe statusa možnost takega vračila zavrnila.
- 71 Poleg tega naj bi se zadnjenavedena določba nanašala le na znesek predhodnega prispevka, ne pa na samo načelo plačila takega prispevka. Ta razlaga naj bi jasno izhajala iz nemške različice navedene določbe in naj bi bila skladna z drugimi jezikovnimi različicami te določbe. Sodišče naj bi se poleg tega pred odločitvijo, da je čezmejno združitev treba šteti za „spremembo statusa“ v smislu člena 12 Delegirane uredbe 2015/63, v točki 47 sodbe z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), oprlo na okoliščino, da zadevna institucija po takem poslu še naprej spada na področje uporabe enotnega mehanizma za reševanje (EMR).
- 72 EOR in Komisija trdita, da drugi pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

- 73 Člen 12(1) Delegirane uredbe 2015/63 določa posebno metodo izračuna predhodnega prispevka, ki jo je treba uporabiti, če se institucija na novo nadzoruje samo določen del prispevnega obdobja.
- 74 Člen 12(2) te delegirane uredbe določa, da sprememba statusa institucije, vključno z majhno institucijo, v prispevnem obdobju ne vpliva na predhodni prispevek, ki ga je treba plačati v zadevnem letu.
- 75 Potem ko je Splošno sodišče v točki 77 izpodbijane sodbe navedlo besedilo teh določb, je v točkah od 80 do 83 navedene sodbe navedlo velik del točk od 35 do 48 sodbe z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Na tej podlagi je Splošno sodišče v točkah 84 in 87 izpodbijane sodbe presodilo, da je treba iz istih razlogov, kot jih je Sodišče navedlo v sodbi z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), to, da je ECB kreditni instituciji preklicala dovoljenje, šteti za tako spremembo statusa, čeprav ta preklic pomeni, da zadevna institucija ne spada več na področje uporabe EMR.

- 76 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sodišče razsodilo, da lahko izraz „sprememba statusa“ iz člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 zajema vse vrste sprememb v pravnem ali dejanskem položaju institucije, ki lahko ima vpliv glede uporabe te določbe (sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 35).
- 77 Kontekst, v katerega je umeščena ta določba, poleg tega pomeni, da za transakcijo, ki pomeni spremembo statusa v smislu navedene določbe, načeloma ne velja izračun prispevka *prorata temporis*, kot je določen v členu 12(1) Delegirane uredbe 2015/63, ker se zadnjenavedena določba razlaga ozko (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točki 39 in 40).
- 78 Sodišče je še pojasnilo, da če bi nacionalni organi za reševanje morali upoštevati spremembo pravnega in finančnega položaja institucij v zadevnem poslovnem letu, bi težko zanesljivo izračunali redne prispevke, ki se dolgujejo v naslednjem letu, in torej uresničevali cilj, da se najpozneje do 31. decembra 2024 doseže vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967, točka 43).
- 79 Sodišče je iz teh elementov sklevalo, da je treba pojem „sprememba statusa“ iz člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati široko, kot da med drugim vključuje čezmejno združitev s pripojitvijo, do katere je prišlo v prispevnem obdobju (sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 44).
- 80 Ker so preudarki v zvezi z besedilom, kontekstom in ciljem člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, na katere je bilo opozorjeno v točkah od 76 do 78 te sodbe, upoštevni v zvezi z izgubo dovoljenja kreditne institucije v danem letu, je Splošno sodišče v točki 84 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da ti preudarki upravičujejo, da se taka izguba dovoljenja opredeli kot „sprememba statusa“ v smislu te določbe.
- 81 Prav tako Splošno sodišče s tem, da je v točki 87 izpodbijane sodbe zavrnilo trditev ABLV Bank, da se pojem „sprememba statusa“ v smislu navedene določbe ne nanaša na spremembe, zaradi katerih institucija v prihodnosti ne bo več spadala na področje uporabe EMR, ni napačno uporabilo prava.
- 82 Poudariti je namreč treba, da se v besedilu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 ne razlikuje med spremembami statusa institucij glede na to, ali je zaradi njih zadevna institucija izstopila iz EMR ali ne.
- 83 Okoliščina, na katero se sklicuje ABLV Bank, da se nemška različica te določbe nanaša samo na znesek predhodnega prispevka, v zvezi s tem ni upoštevna.
- 84 V teh okoliščinah preudarkov iz točke 47 sodbe z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967) – katerih namen je, kot je navedeno v točki 45 navedene sodbe, le potrditi široko razlago pojma „sprememba statusa“ v smislu člena 12(2) Uredbe 2015/63, katere utemeljenost je že bila ugotovljena v točki 44 navedene sodbe – ni mogoče razumeti tako, da pomenijo, da je Sodišče obseg te široke razlage nameravalo omejiti samo na spremembe položaja institucije, ki ne povzročajo njenega izstopa iz EMR.

85 Poleg tega je treba trditev ABLV Bank, da naj bi bili razlagi člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 in člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, podani v izpodbijani sodbi, protislovni, zavrniti iz razlogov, navedenih v točkah od 61 do 63 te sodbe.

86 Glede na navedeno je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Tretji pritožbeni razlog: napačna razlaga člena 7 Delegirane uredbe 2017/2361

– Trditve strank

87 ABLV Bank s tretjim pritožbenim razlogom trdi, prvič, da ji je Splošno sodišče napačno naložilo, naj vzpostavi povezavo med členom 7 Delegirane uredbe 2017/2361 in členom 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, s sklicevanjem na napačno idejo, da bi moral imeti isti izraz načeloma drugačen pomen, kadar je uporabljen v dveh ločenih določbah, razen če med njima obstaja posebna povezava.

88 Drugič, Splošno sodišče naj bi s tem, da je razlikovalo med javnim interesom, na katerega se nanašajo predhodni prispevki, in bolj specifičnimi interesi zadevne institucije, ki jim prispevki za upravne odhodke EOR služijo, ravnalo očitno napačno. Primerneje naj bi bilo upoštevati dejstvo, da so predhodni prispevki tesneje povezani z zadevno institucijo, ker naj bi bili povezani s profilom tveganj te institucije.

89 EOR in Komisija trdita, da tretji pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

90 Člen 7(2), (4) in (5) Delegirane uredbe 2017/2361 določa način za izračun *prorata temporis* posameznega letnega prispevka za upravne odhodke EOR, kadar se status subjekta ali skupine v letu nekoliko spremeni.

91 Splošno sodišče je v točki 86 izpodbijane sodbe razsodilo, da pojma „sprememba statusa“ v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 ni mogoče razumeti tako, da se nanaša le na primere, ki so zajeti s členom 7 Delegirane uredbe 2017/2361, glede na razlike v predmetu in cilju teh dveh aktov.

92 Glede na ugotovitve iz te točke 86 je očitno, da trditev ABLV Bank, da ji je Splošno sodišče napačno naložilo, naj vzpostavi povezavo med členom 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 in členom 7 Delegirane uredbe 2017/2361, temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe, ker se Splošno sodišče v navedeni točki ni oprlo na neobstoj povezave med tema določbama.

93 Poleg tega ABLV Bank ne izpodbija presoje Splošnega sodišča, da predhodni prispevki in prispevki za upravne odhodke EOR nimajo istega predmeta.

94 Ker ta razlika v predmetu zadostuje za utemeljitev, da se navedeni prispevki izračunajo z ločenimi in neodvisnimi metodami, je treba ugotoviti, da ABLV Bank ni dokazala, da je Splošno sodišče s tem, da je pri razlagi člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 zavrnilo upoštevanje člena 7 Delegirane uredbe 2017/2361, napačno uporabilo pravo.

95 Zato je treba tretji pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Četrty pritožbeni razlog: napačna razlaga in napačna uporaba pojma „neupravičena obogatitev“

– Trditve strank

- 96 ABLV Bank s četrtem pritožbenim razlogom trdi, da točke od 92 do 96 izpodbijane sodbe temeljijo na napačni predstavi, da bi uporaba pojma „neupravičena obogatitev“ pomenila preučitev samo prvotne utemeljitve plačila. Načeloma pa naj bi bilo treba upoštevati poznejše spremembe, ki naj bi vplivale na pravilnost plačila, zaradi česar člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 zaradi poenostavitve upravnih postopkov izključuje upoštevanje nekaterih sprememb.
- 97 EOR in Komisija trdita, da četrty pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

- 98 Splošno sodišče je v točkah od 94 do 96 izpodbijane sodbe ugotovilo, da sta pravni podlagi za zadevna plačila člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člen 12 Delegirane uredbe 2015/63, in sicer sta to pravni podlagi, ki izključujeta delno vračilo predhodnega prispevka za leto 2018 in katerih veljavnosti ABLV Bank ni izpodbijala.
- 99 Tako se je Splošno sodišče, da bi ugotovilo obstoj pravne podlage za obogatitev ESR, ki izhaja iz pobiranja in zadržanja predhodnega prispevka ABLV Bank za leto 2018, izrecno oprlo na okoliščino, da upoštevne določbe v primeru spremembe statusa zadevne institucije v letu 2018 izključujejo vračilo tega prispevka.
- 100 Zato ni mogoče šteti, da je Splošno sodišče presodilo, da je neupravičeno obogatitev mogoče izključiti zgolj zato, ker je bila njena prvotna utemeljitev dokazana, ne da bi upoštevalo obstoj pravne podlage za zadržanje zadevnih zneskov.
- 101 Iz tega sledi, da četrty pritožbeni razlog, na katerega se sklicuje ABLV Bank, izhaja iz napačnega razumevanja izpodbijane sodbe.
- 102 Zato je treba ta pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Peti pritožbeni razlog: opustitev odločanja o ugovoru nezakonnosti

– Trditve strank

- 103 ABLV Bank s petim pritožbenim razlogom trdi, da Splošno sodišče ni odgovorilo na ugovor nezakonnosti, naveden v točki 40 odgovora na vprašanja Splošnega sodišča z dne 12. junija 2020.
- 104 EOR in Komisija trdita, da peti pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

- 105 Splošno sodišče je v točki 95 izpodbijane sodbe ugotovilo, da pisanja pritožnice ne vsebujejo – izrecno ali implicitno – nobenega ugovora nezakonnosti v zvezi s členom 70(4) Uredbe št. 806/2014 in členom 12 Delegirane uredbe 2015/63.

- 106 Ker ABLV Bank trdi, da Splošno sodišče tako ni odločilo o ugovoru nezakonitosti, navedenem v točki 40 njene tožbe z dne 12. junija 2020, je treba na eni strani opozoriti, da je v okviru pritožbe namen nadzora Sodišča zlasti to, da se preveri, ali je Splošno sodišče pravno zadostno odgovorilo na vse trditve, ki jih je navedla pritožnica, in na drugi strani, da pritožbeni razlog, ki se nanaša na neobstoj odgovora Splošnega sodišča na trditve, navedene na prvi stopnji, v bistvu pomeni sklicevanje na kršitev obveznosti obrazložitve, ki izhaja iz člena 36 Statuta Sodišča Evropske unije, ki se za Splošno sodišče uporablja na podlagi člena 53, prvi odstavek, istega statuta in člena 117 Poslovnika Splošnega sodišča (sodba z dne 9. marca 2017, *Ellinikos Chrysos/Komisija*, C-100/16 P, EU:C:2017:194, točka 31 in navedena sodna praksa).
- 107 Z obveznostjo obrazložitve se Splošnemu sodišču ne nalaga, naj zagotovi razlago, ki bi izčrpno in posamično sledila razlogovanju strank v sporu, pri čemer je torej obrazložitev Splošnega sodišča lahko implicitna, če zadevnim osebam omogoča, da se seznanijo z razlogi, iz katerih Splošno sodišče ni sprejelo njihovih trditev, Sodišču pa omogoča, da ima na voljo dovolj elementov za izvajanje nadzora (sodba z dne 9. marca 2017, *Ellinikos Chrysos/Komisija*, C-100/16 P, EU:C:2017:194, točka 32 in navedena sodna praksa).
- 108 Očitno pa je, da je Splošno sodišče v točki 95 izpodbijane sodbe implicitno, vendar nujno štelo, da se točka 40 vloge pritožnice z dne 12. junija 2020, v kateri je navedeno, da bi bilo nezakonito sprejeti razlago člena 12 Delegirane uredbe 2015/63, ki jo predlaga EOR, nanaša na razlago tega člena, in ne na njegovo veljavnost, ne da bi s tem izkrivilo to vlogo.
- 109 Zato je treba peti pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Šesti pritožbeni razlog: napake pri upoštevanju sklepa SRB/ES/SRF/2018/03 EOR

– Trditve strank

- 110 ABLV Bank s šestim pritožbenim razlogom trdi, da uporaba pravila, v skladu s katerim praksa ne more spremeniti veljavnega pravnega okvira, v obravnavanem primeru ni primerna. Medtem ko naj bi bilo namreč s sklepom SRB/ES/SRF/2018/03 EOR naloženo vračilo plačanih predhodnih prispevkov, naj ne bi bilo sporno, da je mogoče za takšno vračilo šteti le, da izhaja iz pravice, zagotovljene upravičencu do tega vračila, ne pa da gre za donacijo s strani EOR.
- 111 Trditve, ki jo je Splošno sodišče v zvezi s sklepom SRB/ES/SRF/2018/03 EOR navedlo podredno, naj bi bila povsem semantična, saj naj vračilo ne bi spremenilo narave, ker je predstavljeno kot negativno plačilo ali ker je zanj potrebna matematična operacija. Poleg tega naj bi bilo samovoljno razlikovati med odbitkom, uporabljenim za znesek prispevka, in vračilom.
- 112 EOR in Komisija trdita, da šesti pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

- 113 Splošno sodišče je v točkah 98 in 99 izpodbijane sodbe ugotovilo, da so trditve ABLV Bank, usmerjene proti sklepu SRB/ES/SRF/2018/03 EOR, brezpredmetne, ker zgolj praksa EOR ne more povzročiti spremembe vsebine zakonodajnih določb Unije, ki se uporabljajo, nato pa je v točkah od 100 do 102 navedene sodbe podredno pojasnilo, da te trditve niso utemeljene.

- 114 Ugotoviti je treba, da je Splošno sodišče v točki 98 izpodbijane sodbe pravilno opozorilo, da zgolj praksa institucije, organa, urada ali agencije Unije ne more odstopati od pravil, ki zanje veljajo, in ustvariti precedenčnega primera, ki bi ga ti morali upoštevati (glej v tem smislu sodbi z dne 26. marca 1996, Parlament/Svet, C-271/94, EU:C:1996:133, točka 24, in z dne 1. oktobra 2009, Komisija/Svet, C-370/07, EU:C:2009:590, točka 54).
- 115 Iz tega izhaja, da tudi če bi EOR v sklepu SRB/ES/SRF/2018/03 dejansko priznal možnost nekaterih vračil predhodnih prispevkov, s tem sklepom ne bi bilo mogoče omajati razlage člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, ki jo je podalo Splošno sodišče.
- 116 Okoliščina, da EOR ne more veljavno dodeliti ugodnosti kreditnim institucijam, v tem okviru ni upoštevna, saj ni mogoče domnevati, da je EOR, ko je sprejel sklep SRB/ES/SRF/2018/03, ravnal v skladu s tem pravilom in je poleg tega pravilno razlagal pravila sekundarne zakonodaje, ki veljajo zanj.
- 117 Iz tega sledi, da je treba trditve pritožnice, usmerjene proti točkama 98 in 99 izpodbijane sodbe, zavrniti kot neutemeljene.
- 118 V teh okoliščinah je treba šteti, da so točke od 100 do 102 navedene sodbe navedene zaradi celovitosti, kar pomeni, da so trditve, s katerimi se te točke izpodbijajo, brezpredmetne (glej po analogiji sodbo Dovgan/EUIPO, C-142/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:487, točka 92 in navedena sodna praksa).
- 119 Zato je treba šesti pritožbeni razlog zavrniti kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen.

Sedmi pritožbeni razlog: napačna razlaga člena 17 Delegirane uredbe 2015/63

– Trditve strank

- 120 ABLV Bank s sedmim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče pri razlogovanju v zvezi s členom 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 napačno uporabilo pravo, ker možnost revizije predhodnih prispevkov iz te določbe kaže na to, da razlaga člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, ki jo je podalo Splošno sodišče, ni pravilna.
- 121 EOR trdi, da je treba sedmi pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten ali vsekakor zavrniti kot neutemeljen. Komisija trdi, da ta pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

- 122 Potem ko je Splošno sodišče v točki 105 izpodbijane sodbe opozorilo na besedilo člena 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63, je v točkah 107 in 108 navedene sodbe razsodilo, da razlaga teh določb, ki jo je predlagala pritožnica in v skladu s katero je vsak prispevek lahko predmet poznejših prilagoditev, ni podprta z besedilom teh določb in da sprememba okoliščin, na katero se pritožnica sklicuje, ni primerljiva s preoblikovanji ali računovodskimi revizijami, navedenimi v navedenih določbah.

- 123 Očitno je, da ABLV Bank s sedmim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču ne očita, da je napačno izključilo uporabo člena 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63, temveč da je sprejelo razlago člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, ki ni združljiva s tem členom 17(3) in (4).
- 124 Iz razlogov, navedenih v točki 62 te sodbe, pa takih trditev ni mogoče sprejeti.
- 125 Zato je treba sedmi pritožbeni razlog, ne da bi bilo treba presojsati njegovo dopustnost, zavrniti kot neutemeljen.

Osmi pritožbeni razlog: napake v zvezi z nepreklicnimi zavezami za plačilo

– Trditve strank

- 126 ABLV Bank z osmim pritožbenim razlogom meni, da je Splošno sodišče izkrivilo njene trditve, saj v pisanjih na prvi stopnji ni trdila, da so njeni predhodni prispevki nepreklicne zaveze za plačilo.
- 127 Člen 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 pa naj bi dokazoval, da je treba opraviti izračune, ko subjekt izstopi iz ESR, in da je zato razlaga Uredbe št. 806/2014, ki jo je sprejelo Splošno sodišče, napačna.
- 128 EOR in Komisija trdita, da osmi pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

- 129 Člen 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 določa, da se nepreklicne zaveze za plačilo institucije, ki ne spada več na področje uporabe Uredbe št. 806/2014, prekličejo in da se zavarovanje, s katerim so te zaveze krite, povrne.
- 130 Splošno sodišče je v točki 111 izpodbijane sodbe pojasnilo, da so take zaveze drugačne od predhodnih prispevkov in da zato zanje velja posebna ureditev, ki je ni mogoče po analogiji uporabiti za prispevke, kot so ti, ki jih plača ABLV Bank.
- 131 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da iz točk 110 in 111 navedene sodbe izhaja, da Splošno sodišče ni štelo, da je pritožnica trdila, da njen predhodni prispevek za leto 2018 vključuje nepreklicne zaveze za plačilo.
- 132 Zlasti je treba poudariti, da je Splošno sodišče v točki 111 navedene sodbe izrecno zavrnilo možnost uporabe člena 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 „po analogiji“.
- 133 Iz tega sledi, da je treba trditev v zvezi z izkrivljanjem pisanj, ki jih je ABLV Bank predložila na prvi stopnji, zavrniti kot neutemeljeno.
- 134 Drugič, pritožnica sicer pravilno trdi, da člen 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 pomeni, da izstop institucije s področja uporabe EMR lahko pomeni, da EOR sprejme nekatere ukrepe v zvezi s predhodnimi prispevki, ki jih ta institucija plača. Vendar nikakor ne graja presoje Splošnega sodišča v zvezi z razlikami med nepreklicnimi zavezami za plačilo drugih predhodnih prispevkov, vztraja pa, nasprotno, pri resničnosti teh razlik.
- 135 Na podlagi trditev pritožnice v teh okoliščinah ni mogoče ugotoviti, da je bilo v točki 111 izpodbijane sodbe pravo napačno uporabljeno.

136 Zato je treba ta pritožbeni razlog zavrniti kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen.

Deveti pritožbeni razlog: napačna uporaba prava in opustitev odločanja v zvezi s predhodnimi prispevki za leto 2015

– *Trditve strank*

137 ABLV Bank z devetimi pritožbenimi razlogi navaja več napak, ki naj bi jih Splošno sodišče storilo pri tem, ko se je izreklo o trditvah pritožnice v zvezi s predhodnimi prispevki za leto 2015.

138 Na prvem mestu, Splošno sodišče naj bi te prispevke napačno enačilo s poznejšimi prispevki, medtem ko se predhodni prispevki za leto 2015 hranijo v posebnih oddelkih, dokler se ne povrnejo zadevnim institucijam.

139 Na drugem mestu, Splošno sodišče naj bi napačno razlagalo člen 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81.

140 Tako naj ne bi upoštevalo dejstva, da s to določbo ni določeno, da je treba vračilo zadevnih prispevkov izvesti postopoma v obdobju osmih let. V teh okoliščinah naj izključitev pravice do vračila za institucije, ki niso več zavezane plačevati predhodnih prispevkov, ne bi bila dopustna, ker naj bi njihov položaj v zvezi s tem izhajal iz neupravičenega odloga predvidenega vračila. Neobstoj izračuna za razrešitev položaja takih institucij naj bi bil presenetljiv, ker naj bi bil v takem položaju izračun določen v členu 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81.

141 Na tretjem mestu, Splošno sodišče naj bi se napačno sklicevalo na člen 70(4) Uredbe št. 806/2014, medtem ko naj predhodni prispevki za leto 2015 ne bi bili pobrani na podlagi te uredbe in naj pravila, ki se uporabljajo za tovrstne prispevke, ne bi zajemala primerljivih določb.

142 Na četrtem mestu, stališče Splošnega sodišča pri preizkusu dopustnosti tožbe naj bi bilo v nasprotju s stališčem, sprejetim pri vsebinski presoji predhodnih prispevkov za leto 2015.

143 Na petem mestu, Splošno sodišče naj ne bi priznalo, da s sklicevanjem na člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 priznava, da je vprašanje sprememb, do katerih je prišlo med letom, upoštevno.

144 EOR in Komisija trdita, da deveti pritožbeni razlog ni utemeljen.

– *Presoja Sodišča*

145 Splošno sodišče je – potem ko je v točkah 115 in 116 izpodbijane sodbe opozorilo, da so predhodne prispevke za leto 2015 pobirale države članice, nato pa so bili preneseni na EOR – v točki 117 navedene sodbe najprej štelo, da so bili ti prispevki po prenosu v ESR združeni in pomešani z drugimi predhodnimi prispevki.

146 Nato je v točkah od 119 do 127 navedene sodbe navedlo, da člen 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 ne more biti podlaga za zahtevo za vračilo, ki jo je vložila pritožnica. V zvezi s tem je poudarilo, da se s to določbo ne uvaja pravica do vračila in da ta določba podrobneje določa le metodo, ki jo mora EOR uporabiti, da bi pri izračunu predhodnih prispevkov upoštevalo predhodne prispevke za leto 2015, ki so jih nanj prenesle države članice.

- 147 Nazadnje, Splošno sodišče je v točki 128 iste sodbe štelo, da so predhodni prispevki za leto 2015 – enako kot drugi prispevki – odslej urejeni s členom 70(4) Uredbe št. 806/2014.
- 148 V zvezi s tem je treba ugotoviti, prvič, da na podlagi trditev ABLV Bank ni mogoče dokazati, da je Splošno sodišče pri razlagi člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 v točkah od 120 do 127 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo.
- 149 V skladu s to določbo EOR v prvotnem obdobju pri izračunu predhodnih prispevkov vsake institucije upošteva predhodne prispevke, ki so jih prejele države članice in ki so bili preneseni v ESR, tako da jih odšteje od zneska, ki ga ta institucija dolguje.
- 150 Kot je Splošno sodišče navedlo v točkah od 120 do 122 izpodbijane sodbe, tako iz besedila člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 kot iz cilja te delegirane uredbe, in sicer podrobne določitve pogojev za izračun predhodnih prispevkov v ESR vsake institucije, izhaja, da te določbe ni mogoče razumeti tako, da se z njo uvaja pravica vsake institucije do vračila zneska predhodnih prispevkov, ki so jih prejele države članice in so bili preneseni v ESR. Navedena določba tako določa le vključitev odbitka teh prispevkov v metodo izračuna predhodnih prispevkov v ESR.
- 151 Zato, kot je Splošno sodišče poudarilo v točki 123 izpodbijane sodbe, institucija, ki ji ni več treba plačati predhodnih prispevkov v ESR, ne more biti upravičena do tega odbitka, saj se zanjo ta metoda izračuna ne uporablja več.
- 152 Te razlage člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 ni mogoče šteti za nezdružljivo s členom 7(3) te izvedbene uredbe, ker niti namen niti učinek zadnjenavedene določbe, ki se nanaša na posebno ureditev nepreklicnih zavez za plačilo, ni to, da se podrobneje določijo pravila, ki se uporabljajo za predhodne prispevke, ki jih poberejo države članice in so bili preneseni v ESR.
- 153 Drugič, v delu, v katerem je treba trditve ABLV Bank razumeti tako, da se z njimi zatrjuje nepravilnost prakse EOR, v skladu s katero v prvotnem obdobju, določenem z Uredbo št. 806/2014, postopoma izvede odbitek iz člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81, je treba ugotoviti, da bi se bilo treba na tako nepravilnost – tudi če bi bila dokazana – sklicevati zoper sklepe, s katerimi so vsako leto določeni predhodni prispevki, da bi se dokazalo, da so ti sklepi temeljili na metodi izračuna, ki je v nasprotju s to določbo.
- 154 Vendar s trditvijo, ki temelji na nepravilnosti take prakse, ni mogoče dokazati, da bi moralo Splošno sodišče ugotoviti, da bi moral EOR, da bi se uskladil z navedeno določbo, ob izstopu institucije s področja uporabe EMR vrniti predhodni prispevek te institucije, ki ga je pobrala država članica in je bil prenesen v ESR, brez kakršnega koli letnega izračuna predhodnih prispevkov, ki jih navedena institucija dolguje.
- 155 Iz tega sledi, da je treba trditve v zvezi z nepravilnostjo prakse EOR, v skladu s katero v prvotnem obdobju, določenem z Uredbo št. 806/2014, postopoma izvede odbitek iz člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81, zavriniti kot brezpredmetne.
- 156 Tretjič, ker se člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 nanaša na „ustrezno prejete prispevke“, ne da bi razlikoval med predhodnimi prispevki, ki jih neposredno zbere EOR, in predhodnimi prispevki, ki jih nanj prenesejo države članice, ni mogoče šteti, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točki 128 izpodbijane sodbe razsodilo, da se ta določba uporablja za vse te predhodne prispevke, ki so na voljo EOR.

- 157 Četrtrič, trditve ABLV Bank, ki se nanašajo na protislovja med razlogovanjem Splošnega sodišča v zvezi s predhodnimi prispevki za leto 2015 in drugimi deli obrazložitve izpodbijane sodbe, je treba v skladu z načeli, navedenimi v točki 34 te sodbe, šteti za nedopustne, ker pritožnica ne navaja jasno, kakšna je narava protislovnosti obrazložitve, na katero se sklicuje.
- 158 Petič, ker iz zgornjih preudarkov izhaja, da je Splošno sodišče pravilno razsodilo, na eni strani, da člen 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 ne določa pravice do vračila predhodnih prispevkov, ki jih poberejo države članice in so bili preneseni v ESR, in na drugi strani, da se člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 uporablja za te prispevke, je očitno, da ni mogoče šteti, da je presoja Splošnega sodišča, navedena v točkah 117 in 128 izpodbijane sodbe, v skladu s katero se znotraj ESR ne razlikuje med navedenimi prispevki in predhodnimi prispevki, ki jih neposredno zbere EOR, potrebna za utemeljitev ugotovitve Splošnega sodišča v točki 129 izpodbijane sodbe.
- 159 Za preudarke v zvezi s to presojo je zato treba šteti, da so navedeni zaradi celovitosti, trditve ABLV Bank, s katerimi ta graja te preudarke, pa je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 122 te sodbe, zavrniti kot brezpredmetne.
- 160 Glede na navedeno je treba deveti pritožbeni razlog zavreči kot delno nedopusten ter zavrniti kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen.

Deseti pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri zavrnitvi šestega tožbenega razloga na prvi stopnji

– Trditve strank

- 161 ABLV Bank z desetim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče pri presoji iz točke 134 in naslednjih izpodbijane sodbe, v skladu s katero s spornim sklepom nista bili kršeni načeli pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, napačno uporabilo pravo, ker tudi ob predpostavki, da ima člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 pomen, ki mu ga je pripisalo Splošno sodišče, te določbe ni mogoče šteti za jasno, zlasti zaradi obstoja primerov vračila predhodnih prispevkov.
- 162 EOR trdi, da je treba deseti pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten ali vsekakor zavrniti kot neutemeljen. Komisija prav tako meni, da ta pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

- 163 Splošno sodišče je v točkah od 136 do 138 izpodbijane sodbe štelo, da EOR ni kršil načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj. To presojo je obrazložilo z ugotovitvijo, da je sporni sklep predvidljiv, ker temelji na členu 70(4) Uredbe št. 806/2014, ki je jasna in natančna določba, ki ne vsebuje nobene izjeme ali omilitve.
- 164 Za to presojo Splošnega sodišča ni mogoče šteti, da je bilo pri njej napačno uporabljeno pravo, ker – kot je Splošno sodišče navedlo v točki 136 izpodbijane sodbe in kot je bilo opozorjeno v točkah 54 in 55 te sodbe – iz samega besedila člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 izhaja, da se pravilno prejeti predhodni prispevki ne povrnejo.
- 165 Poleg tega, čeprav pritožnica trdi, da Splošno sodišče ni upoštevalo določb prava Unije, ki določajo, da mora EOR v nekaterih primerih vrniti predhodne prispevke, je treba opozoriti, da iz preučitve prvega, tretjega, sedmega, osmega in devetega pritožbenega razloga te pritožbe izhaja,

da s trditvami ABLV Bank v zvezi s členom 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63, členom 7(3) in členom 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 ter členom 7 Delegirane uredbe 2017/2361 ni mogoče dokazati obstoja take obveznosti vračila.

166 Zato je treba deseti pritožbeni razlog zavrni kot neutemeljen.

Enajsti pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri zavrnitvi sedmega tožbenega razloga na prvi stopnji

– *Trditve strank*

167 ABLV Bank z enajstim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče sprejelo „radikalno in ekstremno“ razlago upoštevni določb, s čimer je tako kršilo načelo sorazmernosti. Prav tako naj bi napačno ugotovilo, da EOR nima nobene diskrecijske pravice.

168 Poleg tega ABLV Bank izpodbija to, da je Splošno sodišče v točki 152 izpodbijane sodbe zavrnilo trditve iz točke 23 tožbe kot nedopustne. Trdi, da so bile te trditve dovolj natančne, da so dopustne, in da zanje ni bila potrebna podrobna analiza primera, navedenega v njihovo utemeljitev.

169 EOR in Komisija trdita, da enajsti pritožbeni razlog ni utemeljen.

– *Presoja Sodišča*

170 Splošno sodišče je v točkah od 142 do 152 izpodbijane sodbe zavrnilo vse trditve v zvezi z načelom sorazmernosti, ki jih je navedla pritožnica. Zlasti je v točki 147 navedene sodbe navedlo, prvič, da EOR pri uporabi člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 nima nobene diskrecijske pravice ter, drugič, da ABLV Bank zoper ti določbi ni navajala nobenega ugovora nezakonnosti.

171 Najprej je treba poudariti, da iz preudarkov v zvezi s preučitvijo prvega in drugega pritožbenega razloga te pritožbe izhajajo, da je Splošno sodišče pravilno razsodilo, da je bil EOR na podlagi člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 dolžan zavrniti zahtevo za vračilo, ki jo je vložila pritožnica. Iz tega sledi, kot je Splošno sodišče potrdilo v točki 147 izpodbijane sodbe, da EOR glede tega ni imel nobene diskrecijske pravice.

172 V teh okoliščinah je Splošno sodišče v točkah 147 in 148 izpodbijane sodbe utemeljeno ugotovilo, da neobstoj diskrecijske pravice EOR pomeni, da mu ni mogoče utemeljeno očitati, da je s tem, ko je to zahtevo zavrnil, kršil načelo sorazmernosti, razen če se trdi, da določbe, s katerimi mu je bilo naloženo, da tako odloči, zaradi svoje nezdržljivosti s tem načelom niso veljavne.

173 Iz zavrnitve petega pritožbenega razloga te tožbe pa izhajajo, da Splošno sodišče s tem, da je štelo, da pritožnica ni navajala takega ugovora nezakonnosti, ni izkrivilo pisanj na prvi stopnji.

174 Tako je očitno, da je razlog, ki ga je Splošno sodišče navedlo v točki 147 izpodbijane sodbe, zadostoval za utemeljitev zavrnitve sedmega tožbenega razloga, navedenega na prvi stopnji.

175 Zato je treba trditve ABLV Bank, s katerimi ta izpodbija druge elemente obrazložitve Splošnega sodišča v zvezi z zavrnitvijo tega sedmega tožbenega razloga, v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 122 te sodbe, šteti za brezpredmetne.

176 Iz tega sledi, da je treba enajsti pritožbeni razlog zavrniti kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen.

Dvanajsti pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri zavrnitvi osmega in devetega tožbenega razloga na prvi stopnji

– *Trditve strank*

177 ABLV Bank z dvanajstim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo načelo *nemo auditur*.

178 Za uporabo tega načela naj namreč ne bi bilo treba ugotavljati, ali je EOR pravilno razlagal člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, temveč bi bilo treba presoditi, ali je ta organ sam nezakonito ustvaril pogoje, na katere se je nato skliceval. Tako pa naj bi bilo v obravnavanem primeru, saj naj bi bil preklic dovoljenja pritožnici neizogibna posledica sklepa SRB/EES/2018/09 EOR, s katerim naj bi bila prekoračena pristojnost zadnjenavedenega in ki naj bil nezakonit. EOR naj se ne bi mogel sklicevati na to, da ta sklep ni bil razglašen za ničen, saj trdi, da njegove odločitve z dne 23. februarja 2018 niso predmet sodnega nadzora.

179 Poleg tega naj bi presoja iz točke 172 izpodbijane sodbe, v skladu s katero z nezakonitim ravnanjem EOR ni omajana zakonitost spornega sklepa, pomenila zanikanje vsakršnega pomena načela *nemo auditur*.

180 Poleg tega naj Splošno sodišče ne bi odgovorilo na deveti tožbeni razlog, naveden na prvi stopnji, ki se je nanašal na protislovnost ravnanja, v skladu s katerim se institucija izključi iz sistema kritja tveganj, hkrati pa se sprejme prispevek, določen na podlagi profila tveganja te institucije.

181 EOR in Komisija trdita, da dvanajsti pritožbeni razlog ni utemeljen.

– *Presoja Sodišča*

182 Splošno sodišče je v točki 170 izpodbijane sodbe štelo, da v obravnavanem primeru EOR ni mogoče očitati nobenega protipravnega ravnanja, saj je ta pravilno uporabil člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Splošno sodišče je v točki 171 navedene sodbe dodalo, da sklep SRB/EES/2018/09 EOR ni predmet tožbe na prvi stopnji in torej ne more biti podlaga za protipravno ravnanje EOR. Poleg tega je Splošno sodišče v točki 172 navedene sodbe štelo, da je tožbeni razlog, ki se je nanašal na domnevno protislovno ravnanje EOR, brezpredmeten v delu, v katerem se z njim ne izpodbija zakonitost spornega sklepa.

183 Na prvem mestu, v zvezi s presojo Splošnega sodišča o utemeljenosti osmega tožbenega razloga, ki ga je na prvi stopnji navedla ABLV Bank, je res treba ugotoviti, da preudarki iz točke 170 izpodbijane sodbe v zvezi s skladnostjo spornega sklepa s členom 70(4) Uredbe št. 806/2014 in členom 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 v delu, v katerem se je pritožnica s tem tožbenim razlogom nameravala sklicevati na domnevno nepravilnost sklepa SRB/EES/2018/09 EOR, niso upoštevni.

- 184 Vendar kot je Splošno sodišče navedlo v točki 171 izpodbijane sodbe, za uporabo načela *nemo auditur* ni mogoče domnevati, da je bil sklep SRB/EES/2018/09 EOR nezakonit, ker ta sklep ni bil predmet ničnostne tožbe.
- 185 Okoliščina, na katero se sklicuje ABLV Bank, in sicer da EOR meni, da ta sklep ni akt, ki posega v položaj, ni upoštevna. Iz točke 66 sodbe z dne 6. maja 2021, ABLV Bank in drugi/ECB (C-551/19 P in C-552/19 P, EU:C:2021:369), namreč izhaja, da bi bil končni rezultat postopka reševanja, v okviru katerega je bil sprejet sklep SRB/EES/2018/09 EOR, lahko predmet sodnega nadzora.
- 186 Na drugem mestu, glede devetega tožbenega razloga, ki ga je ABLV Bank navedla na prvi stopnji, je treba poudariti, da je treba trditev, ki se nanaša na opustitev odločanja o tem tožbenem razlogu, zavrnilo, saj je Splošno sodišče v točki 172 izpodbijane sodbe navedeni tožbeni razlog izrecno zavrnilo.
- 187 Poleg tega, ker se ta točka nanaša na tožbeni razlog, ki se ne nanaša na kršitev načela *nemo auditur*, temveč na domnevno protislovno ravnanje EOR, očitka, da naj bi Splošno sodišče v navedeni točki napačno uporabilo to načelo, ni mogoče sprejeti.
- 188 Posledično je treba dvanajsti pritožbeni razlog zavrnilo kot neutemeljen.

Trinajsti pritožbeni razlog: napake v zvezi z zadostnostjo obrazložitve spornega sklepa

– Trditve strank

- 189 ABLV Bank s trinajstim pritožbenim razlogom trdi, da Splošno sodišče ni upoštevalo obsega obveznosti obrazložitve, ker je štelo, da je o zadostnosti obrazložitve spornega sklepa mogoče sklepati iz vložitve tožbe in dejstva, da je Splošno sodišče ugotovilo, da lahko odloči.
- 190 Nezadostnost obrazložitve spornega sklepa naj bi bila ponazorjena s tem, da se je Splošno sodišče večkrat sklicevalo na elemente, ki niso povezani s tem sklepom, in z vprašanji, ki jih je navedeno sodišče postavilo med postopkom. Zlasti naj bi bila zatrjevana jasnost člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 v protislovju s tem, da se v enem od teh vprašanj sklicuje na „vračilo“, in dejstvom, da Splošno sodišče ni štelo, da se lahko opre na besedilo te določbe.
- 191 EOR in Komisija trdita, da trinajsti pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

- 192 Splošno sodišče je v točki 178 izpodbijane sodbe štelo, da je EOR v obrazložitvi spornega sklepa podrobno navedel bistvene dejanske in pravne elemente. Splošno sodišče je ugotovilo tudi, da je bilo ABLV Bank na podlagi tega sklepa omogočeno, da se seznanijo z utemeljitvami navedenega sklepa, sodišču Unije pa, da opravi nadzor nad njegovo zakonitostjo.
- 193 Kot je Splošno sodišče navedlo v točki 176 izpodbijane sodbe, iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da mora obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 PDEU, sicer jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zainteresirana oseba seznanijo z utemeljitvijo sprejetih ukrepov in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor, vendar mora biti taka obrazložitev prilagojena naravi zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil ta akt sprejet.

S tega vidika se ne zahteva, da so v obrazložitvi podrobno navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker je treba zadostnost obrazložitve presojati ne samo glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen kontekst in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje, ter zlasti glede na interes za pojasnila, ki bi ga lahko imeli naslovniki akta (glej v tem smislu sodbo z dne 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, točka 122 in navedena sodna praksa).

- 194 Ugotoviti je treba, da je Splošno sodišče v točki 178 izpodbijane sodbe za presojo, ali je sporni sklep dovolj obrazložen, uporabilo merila, ki izhajajo iz te ustaljene sodne prakse. Splošno sodišče je zlasti pravilno upoštevalo dejstvo, da se je z obrazložitvijo tega sklepa pritožnici omogočilo, da brani svoje pravice, Sodišču Unije pa, da opravi nadzor nad zakonitostjo navedenega sklepa.
- 195 Poleg tega, ker se v skladu z navedeno ustaljeno sodno prakso nikakor ne zahteva, da je obrazložitev sklepa izčrpna, dejstvo, da je Splošno sodišče v svojem razlogovanju upoštevalo elemente, s katerimi je bila ta obrazložitev pojasnjena, in da je opravilo preiskavo, namenjeno razjasnitvi navedene obrazložitve, ne more omajati presoje Splošnega sodišča, navedene v točki 178 izpodbijane sodbe.
- 196 Zato je treba trinajsti pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Stroški

- 197 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče.
- 198 V skladu s členom 138(1) tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 199 Ker sta EOR in Komisija predlagala, naj se ABLV Bank naloži plačilo stroškov, in ker ta s pritožbenimi predlogi ni uspela, se ji naloži, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške, ki so nastali EOR in Komisiji.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. ABLV Bank AS, v likvidaciji, se naloži, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške, ki so nastali Enotnemu odboru za reševanje (EOR) in Evropski komisiji.

Podpisi